

ΡΟΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος τρίτον τουτο είναι
κι' έδρα πάλιν αι' Αθήναι.

Ό Ρωμηός την εβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θά βγαίνει
κι' όταν έχω ξευπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς δέν δέχομαι — γιατί δέν τους άνέχομαι
κι' όσα φύλλα κι' άν κρατῆς — δέν περνᾷς συνδρομητής.

Πέντε του μηνός Απρίλη
και άγρίεψε ή Πύλη.

Χίλια όκτακόσα όγδοήντα έξη,
εις αυτό τό χρόνο καί θά μᾶς τρέξη.

Δέν θά έχουμε τσφτέρια — όπως πρίν και νταραβέρια.
Γράμματα και πληρωμαί — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μές' στών φόρων την άντάρα — κι' ό Ρωμηός μας μιὰ δακάρει
κι' ός την δίνη όποιος θέλει — είδ' άλλώς δέν μᾶς μέλει.

Τέσσαρα δέκα κι' εκατό φωνάζω με μανίαν,
ένῳ έμβαίνει ό Χριστός στην πόλιν Βήθανιαν.

Η εβδομή Απριλίου,
πλήρης τόσοσ μεγαλείου.

Εβδομή Απριλίου!.. τί έκτακτος ήμέρα!
καθένας πατριώτης σημαίαν ός ύψωση,
ός άκουσθῇ νταούλι, λαγούτο και φλογέρα
κι' από καπνούς ρεσίνας ό κόσμος ός θολώση.
Ός πέσουν τρακατρούκες, ρονκέταις ός άνάψουν
κι' έλεύθεροι και δοῦλοι τά ρούχά των ός κάψουν.

Εβδομή Απριλίου θά φέξη την Δευτέραν...
καθείς ός χαιρετήση την έκτακτον ήμέραν,
ός πλέξωμεν στεφάνους κι' άλλήλους ασπασθώμεν
και μέσα 'στά γρασίδια γελώντες ός στρωθώμεν.
Εβδομή Απριλίου!.. ψυχή μου 'στά Πατήσα!
τό έθνος 'πήρε δρόμο και όλα πάνε 'σα.

Και τίς έκ της χαράς του 'ψηλά δέν θά πετάξη;
και τίνος πατριώτου δέν θ' άνοιχθούν τά χείλη...
τόν Θεοδωράκη βάλτε σ' όλόχρυσο άμάξι
και στεφανώσετέ τον με ρόδα του Απρίλη.
Τό έθνος 'πήρε δρόμο κι' άνάπτει και σφριγᾷ
κι' ό Τράκας με την κλάρα τους Τούρκους κυνηγᾷ.

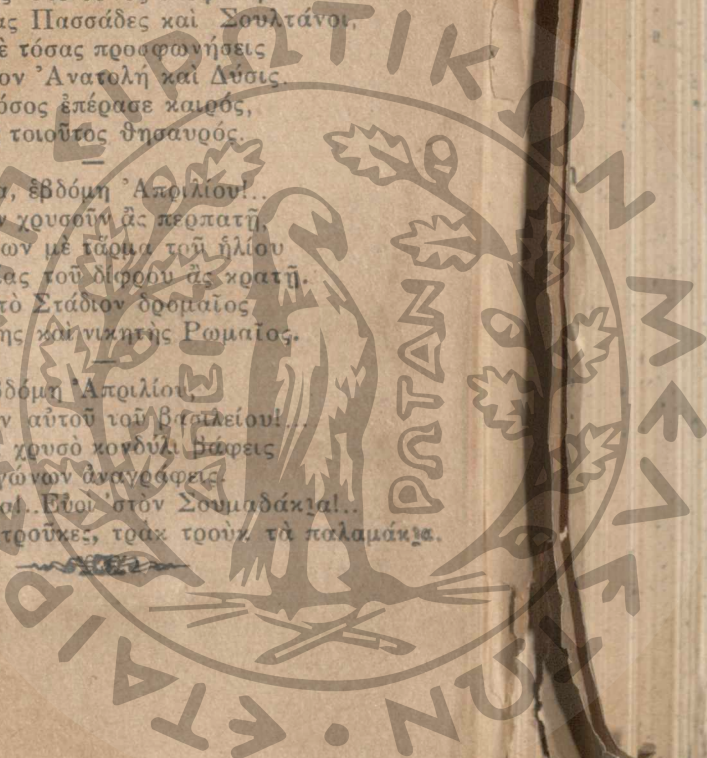
Εβδομή Απριλίου!.. λαμπρά ήμέρα, χαίρε!..
αίξίσεις όσον όλαι του έτους αι ήμέραι.
Συ φέρεις ευτυχίαν και δόξαν ύπερτάτην,
σύ έδωσες 'στό έθνος γενναίον στρατηλάτην,
πού άν κι' αυτός δέν είχε διά πολέμους λύσσαν,
'στόν Πειραιά βεβαίως οι Βούλγαροι θά ήσαν.

Κι' άν έγιναν οι φόροι τετράδιπλοι ός τώρα,
άν του ψευτοπολέμου μᾶς έφαγε ή ψώρα,
άν ποντικοί χορεύουν 'στά έρημα Ταμεία
και κακαρόνουν τόσοι μες 'στά Νοσοκομεία,
άλλ' όμως μένεις πάντα εβδομή Απριλίου,
ήμέρα πλήρης σάλου, χαράς και μεγαλείου.

Ποίος σωτήρ μεγάλος 'στό έθνος έπεφάνη!..
ελούφαξαν εμπρός μας Πασσάδες και Σουλτάνοι,
εφρούαξαν τά έθνη με τόσας προσφωνήσεις
κι' εζάρωσε με τρόμον Ανατολή και Δύσις.
Και όμως, άν και τόσος έπέρασε καιρός,
εύρίσκετο κρυμμένος τοιοῦτος θησαυρός.

Χαίρε λαμπρά ήμέρα, εβδομή Απριλίου!..
ό Θεοδωρής με δίφρον χρυσόην ός προπατή,
καθώς και ό Απόλλων με τάρμα του ήλιου
κι' ό Τράκας τάς ήνιες του δίφρου ός κρατή.
Και ός διέλθη όλον τό Στάδιον δορκαίος,
ός μέγας στρατηλάτης και νικητής Ρωμαίος.

Εσύ, ευλογημένη εβδομή Απριλίου,
εσφράγισες την δόξαν αυτού του βασιλείου...
με πολεμάρχων αίμα χρυσό κορνύλι βάφεις
και νέαν ιστορίαν αγώνων αναγράφεις.
Χαίρε, λαμπρά ήμέρα!.. Εσύ 'στόν Σουμαδάκι!..
τρακ τρακ ή τρακατρούκες, τρακ τρακ τά παλαμάκια.

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.

—Ο Δεληγιάννης έμεινε 'στά πράγματα και πάλιν
κι' έμπιστοσύνην ή βουλή του έδωσε μεγάλην
κι' ο Θωδωρής άγέρωχος πηδᾶ 'στην άμαξά του
και προσεφέρθησαν πολλοί να γίνουν άλογά του
και άναψαν βεγγαλικά κι' εφρένιασαν 'στά Ζήτω
κι' ως άλλος τις ήμίθεος ο Δεληγιάννης ήτο
και πόλεμον του 'φώναζε ο τάδε και ο δείνας
κι' ή άργυρά πανσέληνος ήκόντιζεν άκτίνας
'στης άσπρας φαβορίταις του και 'στη γλυκειά του μούρη
και τέλος πάντων έγινε μεγάλο **νταβατούρι**.
'Αφού δέ εις τό σπήτι του τόν πήγαμε με ζήτω
κι' όλον τό έθνος έχαιρε και κατεσυγινείτο,
άπ' τό 'ψηλό μπαλκόνι του εφώναζε και πάλι
πώς γιά τόν πόλεμο κανείς δεν πρέπει ν' άμφιβάλη,
άλλ' αν ιδή γιά πόλεμο πώς δεν τ'α καταφέρει,
εις τό λαιμό τον, Περικλή, άδίκως δεν μάς πέρνει
κι' άμέσως είναι πρόθυμος παραιτησιν να δώση
κι' άς έλθη άλλος πιό γερός να μάς άποτελειώση.
Ταύτα ειπών μετά φωνής λαμπράς κι' ισχυροτάτης
Θεόδωρος ο Μακεδών και μέγας στρατηλάτης,
ο νίκας μέχρι σήμεραν τοςάυτας κατορθώσας
κι' από καπνούς βεγγαλικών τούς ρώθυνας πληρώσας,
'στις και ζών έχόρτασε την δόξαν των 'Ελλήνων,
άπ'ήλθεν εις τ'α ίδια γελών και ύποκλίνων.
'Εγώ δέ άνεχώρησα μ' όλίγους άλλους βλάκας,
άλλα ένφ'εβάρδιζα μ' εφάνη πώς ο Τράκας
με μία **κλάρα** έτρεχε 'στους δόμους και 'στη; στρατάς
κι' έξω φρειών εφώναζε «Σας έφαγα Μουρτάτες»
και δεξιά κι' αριστερά εκτύπα με την **κλάρα**
κι' ή γειτονιάς 'σηκώθηκαν 'στό πόδι με άντάρα
και τόν επήραν 'στό κοντό πολλοί με μαναβέλα
κι' οι σκύλοι τόν 'τραβούσανε από τη φουστάνελα
κι' εγώ τοιούτον μαχητήν ιδών ξεσπαθωμένον,
τό έβαλα 'στά τέσσερα με βήμα έσπευσμένον,
ένφ' αυτός εφώναζε με λύσαν όλοένα:
«Όρσε και σύ, πέσε και σύ, σ' έσκότωσα κι' έσένα.»
Τοιαύτα τέληφέρουνσι κι' οίκτράς τφόντι λύσεις
αί των άκράτων και σφοδρών παθών ύπερχειλίσεις,
καθώς 'στών **Ο δοιπόρον** του κι' ο Σούτσος άνακραίει
κι' είδε ποτέ, βρε Περικλή, και σε να μην πειράζη
κανένα πάθος φλογερόν, ή πόλεμος ή έρως,
διότι πρὸς τόν ύλεθρον μάς φέρουν παρακαίρω
και χάνομεν αὐτοστιγμὴ τας φρένας μας τας πρώτας
και ως ο Δούνης βλέπομεν τριγύρω συνωμότης
και ύφιστάμεθα δεινούς περισπασμούς και τρόμους,
ή σάν τόν Τράκα τρέχομεν με **κλάρα** εις τούς δρόμους,
ή καθ' ήμέραν γράφομεν δικτῶ διακοινώσεις,
ή λόγους άπαγγέλλομεν μετά μανίας τόσης,
ή τρέχομεν εις τας πομπάς των συλλαλητηρίων
και καταντῶμεν έρμαια γελῶτων και δακρύων.

Ποτέ σου, φίλε, μην άκούς οι ρήτορες τι λένε,
πρὸ πάντων δέ άπόφευγε τό **στάτους κβό**, καύμενε,
γιατι μ' αὐτό τό ζήτημα τ'α λογικά σου χάνεις
και γίνεσαι μανιακός και πρώτος μπεχλιβάνης.
'Απόφευγε τό **στάτους κβό** και την Ισορροπίαν,
διότι τούτο τό κακόν δεν έχει θεραπείαν,
διότι τούτο την ψυχήν κουράζει και τό σώμα
κι' ύφίσταται διάρροϊαν ρητορικῆς τό στόμα.
'Ω! είθε να μην ήκουα περι αὐτοῦ ποτέ μου,
είθε ν' άπέθνησκ' αντί σου, 'Αβεσσαλώμ υιέ μου!..
'Αβεσσαλώμ, 'Αβεσσαλώμ, 'Αβεσσαλώμ παιδί μου,
είθε ν' άπέθνησκα μακράν έν μέσφ της ερήμου.

Π.—Τι λές, βρε άφιλότιμε;

Φ.—Αὐτά όπου σου λέω...

'Αβεσσαλώμ, 'Αβεσσαλώμ, τόν θάνατόν σου κλαίω.

Π.—Σε κλαίω, δυστυχῆ τρελλέ...

Φ.—Ναι κλαίσε με, ο φίλε

κι' άμέσως διακοίνωσιν εις την Εύρωπην στείλε
κι' είπε πώς τας συνθήκας των άκύνους θεωρούμεν,
πώς μένομεν πολεμικοί και δεν ύποχωρούμεν.
Είναι άνάγκη, Περικλή, να τούς τό 'πούμε πάλι,
διότι τό εξέχασε τό κλούβιο των κεφάλι.
Και όταν τούτο κάποτε οι Εύρωπαίοι κάνουν
ή ότι τό εξέχασαν ή ότι τό ξεχάνουν,
ας τό έπαναφέρωμε 'στην άσθενή των μνήμην
και μίαν διακοίνωσιν άς έχωμεν έτοιμην.
Χριστέ, όπου σ' έσταύρωσαν σ' εκείνο τό **Κρανίον**
κι' επί σφαγήν σ'ώδηγησαν ως άκακον άρνίον,
πού στέφανον άκάνθινον εφόρεις 'στό κεφάλι
κι' από τόν 'Αννα σ' έστελλαν 'στών Καίσαρα πάλι,
δράζομαι σ' εκείνην σου την πορφύραν χλαμύδα,
πώς σταύρωμα χειρότερον του **στάτους κβό** δεν είδα,

Π.—Και οι πατέρες;

Φ.—Σήμερα ύγεία μάς άφίνουν
και στοῦ Κουλούρη την Αὐλή τάρνιά του Πάσχα ψή-
άφου και πάλιν έσωσαν την δυστυχῆ πατρίδα [νου],
και του Ταμεϊου άρκετήν κατέφαγον μερίδα.
'Αλλά πολύ όργήγορα θαρρῶ πώς θα γυρίσουν,
τόν πόλεμον του Θωδωρή εκ νέου ναψηφίσουν.
'Ανέστη δέ κι' ο Λάζαρος κι' ή Μάρθα ξεφαντόνει.
άλλ' έξαφνα 'στών τάφο του βαθαρά ξανατριπνέει,
γιατι άκούει ο φτωχός μες 'στην πολλή του ζάλη
πώς στέλλει διακοίνωσιν ο Δεληγιάννης πάλι.
'Εμβαίνει δέ και ο Χριστός 'στην πόλιν Βηθανίαν,
ένφ' ήμεις έμβαίνομεν εις την Μακεδονίαν
και ο Ζαχαρίας ο κοντός μεθ' όλης της παρέας
τόν θεωρεϊ περίτρομος εκ της συγκομωρέας
και «Σῶσον, ο θεάνθρωπε, φωνάζουν μετά θρήνων,
«από τό **αντε στάτους κβό** τ'α τέκνα των 'Ελλήνων.»
Π.—Όρσε λοιπόν, Αύστριακέ, τρεις χατσουκιάς ως τόσο,
γιατι ποτέ τ'α λόγια σου δεν είμπορώ να νοιώσω.

Αὐγά σάν θέτε κόκκινα, 'στοῦ Πάσχα τό τραπέζι,
όπου να κοκκινίζουνε σάν κοραλένια χείλη
θα 'βοήτε σταθεράν βαφήν μ' άληθινό κρεμεί.
εις τό έν Σύμφ μαγαζί του Σάββα του Βασιλέ.

Δράμα τραγικόν
και δολοφονικόν

Σημαίνει μεσονύκτιον και κάτι περιπλέον
και άντηχοῦν γαυγίσματα με ήχον φρικαλέον,
ως ώρούμεναι κυνῶν άκούονται άγέλαι
και διατρέχουν πελιδνά τόν οὐρανόν νεφέλαι,
κοιμητηρίον σιωπῆ επικρατεϊ και σκότος
και διακόπτει την σιγήν βαρὺς άμάξης κρότος,
ένφ' άρχεϊος πετεινός δέξως καθαρίζει
και κάθε άγρυπνος κλητήρ ήσυχῶς ροχαλίζει.
Τό πνεῦμα της καταστροφῆς παντοῦ περιπλανᾶται
κι' ο στρατηλάτης Θωδωρής άμέριμνος κοιμάται,
δταν ο Δούνης έξαφνα, του **Χρόνον** ο συντάκτης,
άναπηδῶν όρμητικός ως είδος καταρράκτης,
διέρχεται μονάχος του πλησίον των Χαντείων
μετά πολλῶν συλλογισμῶν και σκέψεων παντοίων
κι' ένφ' 'ψηλά και χαμηλά περίτρομος κυττάζει,
«Κηρύξατε τόν πόλεμον» καθ' εαυτόν φωνάζει.
'Αλλ' ο γενναίος Φασουλής με νέον ύφος γαῦρον,
με ξίφος τριγωνοειδές υπό μανδύαν μαῦρον,
με όρθωμένους μύστακας ως τρίχας σκαντζοχοίρου,
και μ' έσωκάρδιον φαϊόν και μ' έρυθρόν χιτῶνα,
εις τόν όποϊον ήστραπτε ζωγραφιστή γοργόνα,
στέκει ως φάσμα της νυκτός άπέναντι του Δούνη
και 'στά καλά καθούμενα του μπαίνει 'στό ρουθόνη.

Ο Δούνης όπισθοχωρεϊ περιδεής έν βήμα,
άλλα όρμα ο Φασουλής 'στών Δούνην παραχρημα
και με τ'α δυο χέρια του τόν σβέκο του χροπώνει,
του βάζει μια τριγλοποδιά και κάτω τόν έαπλώνει
και άνασπᾶ τό ξίφος του ως ο 'Αριστογείτων
και ο έξης διάλογος άρχίζει μεταξύ των.

Φ.—Μην προχωρῆς.

Δ.—Τι είσαι σύ;

Φ.—Μην προχωρῆς σου είπα.

Δ.—Ο δολοφόνε μιανέ, δεν σε φοβούμαι... τίποτα.

Φ.—Θα σε σκοτώσω, Δούνη μου...

Δ.—Μακράν, καθόλου...

Φ.—Σηδὲ

και γύνωσε, παρακαλῶ, τ'α λάσια σου στήθη.

«Εως εδῶ ή δόξα σου και ή ζωή σου ήσαν

και όπως ο 'Αριστογείτων και ο 'Αριστογείτων

εφόνευσαν τόν 'Ιππαρχόν 'στας παλαιάς 'Αθήνας

κι' εστόλισαν τ'α ξίφη των με δάφνας και μυρσίνας

και εγώ μ' αὐτήν την μάχαιραν που φέρω κατ' ιδίαν

θα διασχίσω διαμπερῶς την μαύρην σου καρδίαν.

Δ.—Τις είσαι σύ, ο άνιανδρς;

Φ.—Θα μάθης έν τῷ άμα

Δ.—Μην είσαι σύ που μ' έστειλες εσάτως ένα γράμμα,

- κι' ἡπείλεις ἐναντίον μου ἐκ προμελέτης φόνον
κι' ἐγὼ τὸ κατεχόρισα ἀφόβως εἰς τὸν **Χρόνον**;
- Φ.—'Εκεῖνος εἰμ' ὁλόκληρος, ἐκεῖνος εἶμαι μόνος,
σοῦ λέγω δὲ πῶς ἂν λυσῶ γιὰ πόλεμον ὁ **Χρόνος**
κι' ἐκείνην τὴν ἐπιγραφὴν ἂν δὲν ἀφαιρέσης,
ὑπὸ τὴν μάχαιραν αὐτὴν ἀστραπηδὸν θὰ πέσης.
- Δ.—Καὶ τί; νομίζεις, ἄθλιε κι' ἐγὼ πῶς θὰ τρομάξω
κι' ἀμέσως τὴν πολιτικὴν τοῦ **Χρόνου** μου θ' ἀλλάξω;
Δὲν μὲ φοβίζει παντελῶς ἡ μυσσὰ σου ὄψις..
κι' ἂν εἰς λεπτὰ τεμάχια ἐδῶ μὲ κατακόψης
καὶ ἂν ὑπὸ τὸ ξίφος σου αἰμοσταγὴς σπαράξω,
«Κηρύξατε τὸν πόλεμον» ἀκόμη θὰ φωνάζω.
Ναὶ μάθε, κάθαρμα αἰσχρόν, πῶς ὅ,τι κι' ἂν μοῦ κάνης,
θ' ἀνακηρύττω πόλεμον καθὼς ὁ Δεληγιάννης;
ἐγὼ κι' αὐτὸς τὰς ἀπειλὰς περιφρονοῦμεν πάσας,
ἐκεῖνος μὲν τῆς Δύσεως κι' ἐγὼ τὰς ἰδικὰς σας.
- Φ.—'Εσὺ καὶ ὁ Θεόδωρος, ἐσεῖς οἱ δῆλ' μονάχοι,
μᾶς ἐκαθίστατε βαρεῖα ἐπάνω 'ς τὸ στομάχι,
ἐκεῖνος μὲ τὸ **στάτους κβδ, τὸ ἀντε** καὶ τὸν Αἶμον
καὶ σὺ μὲ τὰ προγράμματα ἐκεῖνα τῶν πολέμων.
Σεῖς μόνοι μᾶς ἐφέρατε σὲ τοῦτο τὸ μαράζι
καὶ πρὸ πολλοῦ τὸ στήθος μου γιὰ σὰς τοὺς δύοβράζει
καὶ νῦν ζητῶ ἐκδίκησιν δι' ὅσα ὑποφέρω
καὶ γύνωσκε τὸ στήθος σου διὰ τὰ περαιτέρω.
Θὰ σὲ σκοτώσω, Δούνη μου...
- Δ.— Κι' ἐγὼ καλὰ τὸ βλέπω.
- Φ.—Εὐθὺς τὴν διαθήκην σου νὰ κάμης σὲ προτρέπω
κι' ἰδὲτὴν γῆν, τὸν οὐρανόν, τὴν χλόην, τὰς δὴπώρας,
διότι θ' ἀποκοιμηθῇς ἐντὸς ὀλίγης ὥρας
τὸν ἄνευ περισκέψεων κι' ἄνευ ὀνείρων ὕπνον
καὶ τῶν σκοληκῶν, Δούνη μου, λαμπρὸν θὰ γίνῃς δεῖ-
- Δ.— Εἴμ' ἔτοιμος, παμμίαρε, ἀμέσως ν' ἀποθάνω. [πνυν.]
- Φ.—Θὰ σὲ σκοτώσω, Δούνη μου, σοῦ ἐπαναλαμβάνω.
- Δ.—'Ὡ δολοφόνε, στυγερέ, δὲν σὲ φοβοῦμαι, κτύπα..
τὰς ἴνας καὶ τὰς φλέβας μου μίαν πρὸς μίαν τρύπα.
Στεφάνους δόξης ἢ πατρὶς σ' ἐμὲ θὰ ἐπιθέσῃ
κι' εἰς σέ καὶ εἰς τὰ τέκνα σου τὸ αἷμα μου θὰ πέσῃ.
'Εμπρός, 'στὸ ἔργον πρόβαινε...
- Φ.— Δὲν τρέμεις;
- Δ.— Δὲν σὲ τρέμω.
- Φ.—Δὲν ἀποτάσσει τὸ λοιπὸν τῷ στυγερῷ πολέμῳ;
- Δ.—Δὲν ἀποτάσσομαι ποτὲ καὶ εἰς αὐτὸ τὸ χῶμα.
- Φ.—Κι' ἐκεῖνο τὸ **«Κηρύξατε τὸν πόλεμον»** ἀκόμα
θὰ τῷχης εἰς τοῦ **Χρόνου** σου τὴν ἐπικεφαλίδα;
- Δ.—Ναί, θὰ τὸ ἔχω πάντοτε, μὰ ταύτην τὴν πατρίδα.
- Φ.—Καὶ ἂν δὲν γίνῃ πόλεμος, δὲν θὰ τὸ σβύσης τότε;
- Δ.—Δὲν θὰ τὸ σβύσω πώποτε, Αὐστριακοὶ προδότες.
- Φ.—Σβύστο σοῦ λέγω, εἰδεμή...
- Δ.— 'Α! ὄχι, δὲν τὸ σβύνω.
- Φ.—Σβύστο σοῦ λέγω...
- Δ.— Σίγησον καὶ πάντοτε θὰ μείνω
τοῦ Δεληγιάννη πρόμαχος καὶ τοῦ πολέμου λάτρες,
(εἰς οἰωνὸς γὰρ ἄριστος ἀμύνασθ' ὑπὲρ πάτρεος)

- καὶ τοὺς κινδύνους ἀψηφῶ καὶ πάντα συνωμότην.
- Φ.—Σβύστο σοῦ λέγω...
- Δ.— Παντελῶς...
- Φ.— Λαβὲ λοιπὸν τὴν πρώτην.
- Δ.—Κηρύξατε τὸν πόλεμον...
- Φ.— Λαβὲ καὶ τὴν δευτέραν.
- Δ.—Κηρύξατε τὸν πόλεμον...
- Φ.— Καὶ τρίτην βαθυτέραν.
- Δ.—Κηρύξατε τὸν πόλεμον...
- Φ.— Μὰ δὲν ἀλλάξεις γνώμην;
λαβὲ τὴν ἕκτην τὸ λοιπὸν καθὼς καὶ τὴν ἑβδόμην.
- Δ.—'Ὡ οὐρανέ καὶ θάλασσα καὶ Φοῖβε καὶ Σελήνη,
τὸ πῶς τοῦ κόσμου ἤρχισε καὶ δι' ἐμὲ νὰ σβύνῃ.
Τὸν πρόωρόν μου θάνατον εὐθὺς ἐκδικήθητε,
ὃ φίλοι συνεργάται μου κι' οἱ ἄλλοι συμπολίται
καὶ ὅλοι σεῖς οἱ ῥήτορες τῶν συλλαλητηρίων
καὶ γράψατε 'ς τὸ μάρμαρον τὸ κατηφές καὶ κρύον.
**«Ὑνθάδε κεῖται ὁ πολὺς τῶν δημοσιογράφων
ὅστις κηρύττων πόλεμον κατήλθεν εἰς τὸν τάφον
καὶ συνεκράτει σταθερῶς τὴν πέναν καὶ τὸ δόρυ»**
κι' ἦτο προστάτης ἐνθερμος 'ς τὸ πάλαι Γκαζοχωρί
Χαράξατε, παρακαλῶ, 'στοῦ τάφου μου τὴν χλόη.
«Κηρύξατε τὸν πόλεμον»...
- Φ.— Λαβὲ καὶ τὴν ὀγδόην.
- Δ.—Πετρίνη Δόκτωρ, σὲ φιλῶ διὰ φορὰν ὑστάτην..
Κήρυξε σὺ τὸν πόλεμον...
- Φ.— Λαβὲ καὶ τὴν ἐννάτην.
- Δ.—'Ὡ! χαῖρε, 'Αστὺ 'Αθηνῶν καὶ σύ, ὦραία Φύσις..
'Ὡ Δεληγιάννη, πρόσεξε νὰ μὴν ὑποχωρήσης..
Κηρύξατε τὸν πόλεμον σὰς λέγω τέλος πάντων,
φανῆτε τέκνα γνήσια ἐκείνων τῶν γιγάντων
κι' ἐν θούριον 'στὸν τάφον μου ἅς ψάλλῃ ὁ Σιγάλας.
- Φ.—'Ακόμη δὲν ἀπέθανες;... λαβὲ λοιπὸν καὶ ἄλλας.
- Δ.—'Εξέπνευσα... ἰδοῦ...ἰδοῦ... ἀγωνιῶ...σπαράζω..
Κηρύξατε τὸν πόλεμον καὶ πάλιν σὰς φωνάζω..
Κηρύξατε τὸν πόλεμον παντοῦ τῆς οἰκουμένης.
- Φ.—Λοιπὸν εἰς τὴν ἰδέαν σου ἀκόμη ἐπιμένεις;
Λαβὲ καὶ δώδεκα πληγὰς ἐν μέσῳ τῶν ἐντέρων.
- Δ.—'Ὡ! χαίρετε ἀπόγονοι τῶν εὐκλεῶν πατέρων
καὶ σύ, ὦ **Χρόνε** 'Αθηνῶν καὶ σεῖς κλειναὶ Αἰθναί..
τὸ χαῖρε τοῦτο ὑστατον καὶ τελευταῖον εἶναι.
Γιὰ 'δὲς καιρὸ ποῦ 'διάλεξε ὁ Χάρος νὰ μὲ πάρῃ,
τώρα π' ἀνθίζουσιν τὰ κλαριά καὶ βόσκουν οἱ γαῖδαροι,
τώρα ποῦ καὶν ἀπὸ παντοῦ πολεμικὰ φουγάρα
κι' ὁ Τράκας ὅλη τὴν Τουρκιὰ θὰ πάρῃ μὲ τὴν κλάρα.

Ὁ τάλας Δούνης κολυμβᾷ εἰς τὸ θερμὸν τοῦ αἵματος
τὸν βλέπει δὲ ὁ Φασουλῆς μὲ δολοφόνον βλέμμα
κι' ἀναφωνεῖ «Εὐοὐ! Εὐάν!»
καὶ γίνεται **ταμπλό βιβάν**.

Τοῦ 'Ρωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα στὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἕνα κάποιο Φαρμακεῖον,

Καφφενετῶν «Εὐ» Φρονοῦντων — νύκτα 'μέρα συζητούντων,
μὲ μπακαλίδες καμπόσους — πατ' αὐτῆδες ἄλλους τόσους
μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μὴ μόνον μὲ γατδούρια.